

Als seus vuitanta-sis anys, en Josep Mas i Santacreu no és només un gestor administratiu i un administrador de finques, també és un aficionat a rimar pensaments que afirma que **“la gran virtut de l'home és passar desapercbut”**. Les paraules que llegirem tot seguit, però, són difícils de passar per alt.

Gestió i Administració de Finques Mas i Fill és una empresa familiar, avui situada al barceloní carrer de Fontanella amb l'hereu, en Josep Mª Mas Franco, al timó i amb una vintena de companys i treballadors, que el nostre protagonista va fundar l'any 1933 al barri de Gràcia.

Al principi, en Josep treballava com a funcionari als matins, i el seu afany per prosperar li feia reservar les tardes per dedicar-se **“amb il·lusió”** a les activitats administratives en general. Només tres anys després d'obrir, però, el nostre interlocutor va haver de deixar aquestes tasques per culpa de la guerra civil, que el va arrossegar a un camp de concentració francès.

Sort en va tenir de poder comptar amb la col·laboració del seu pare, en Pere Mas i Permanyer: **“Jo sé què és perdre una guerra i que si no hagués estat per ell hauria perdut també tot el que tenia sembrat abans de marxar. Això fa que estimi el meu pare tan fundador com jo mateix.”** Dit això, demanem al Josep que ens recordi la seva experiència durant aquells anys, i ens deixa de pedra: **“Relatar-ne tots els fets i penúries mereixeria tot un llibre.”**

De tornada al nostre país, en qualsevol cas, li va faltar temps per reincorporar-se a la feina, juntament amb el pare, i va trobar que la situació era extraordinàriament diferent: **“Calia reordenar tota l'administració general i pública. Gràcies a aquesta necessitat, la meva família va poder tornar a començar.”**

El sector immobiliari i de gestió, lògicament, també se'n va ressentir: **“La guerra va privar els propietaris de continuar tenint allò que els pertanyia, de manera que la Generalitat va passar a ser, a través d'uns organismes determinats, l'única administradora dels immobles i finques catalans, però ho va fer de forma poc encertada i molts propietaris van abandonar les seves activitats i els seus immobles.”**

Sortosament, la majoria d'aquelles activitats i propietats es van poder recuperar, acabat el conflicte, si bé moltes havien quedat en un estat lamentable, veient-se els seus antics propietaris obligats a fer-les reviuir de noves maneres. Les empreses i les immobiliàries, tanmateix, encara van patir molts anys, i és que, tenint en compte les condicions en què es trobaven, poca gent s'inclinava per anar a establir-se en immobles situats al casc antic.

En Josep assegura que això és extrapolable avui als espais arrendats: **“Abans de llogar un local o un pis el propietari l'ha de deixar en condicions, i possiblement s'haurà de gastar més del que haurà cobrat de lloguers durant els darrers anys.”** Això no obstant, sembla que a l'hora de triar un barri per viure-hi està proliferant ara la tendència inversa a la que comentàvem: **“A la gent li fa goig habitar una casa de pedra amb les bigues de fusta, retornant-la, si cal, a l'estat físic primitiu.”**

Malauradament, però, els costos que implica la rehabilitació i les

modestes subvencions que l'administració ofereix no faciliten la recuperació d'aquestes finques, i molts pisos de cent o més metres quadrats resten deshabitats. El llogater que opta per viure-hi l'ha de restaurar i soportar una despesa excessiva: **“Si canviar les rodes d'un cotxe et surt tan car com comprar-ne un de nou ja no val la pena.”** En Josep, tanmateix, es mostra partidari de lluitar per la recuperació dels espais i dels habitatges que tenen un cert regust d'antiguitat. És més, per a ell seria **“gairebé obligat”** continuar redescobrint l'inigualable patrimoni arquitectònic que amaga Barcelona: **“Totes les cases són diferents, cadascuna mereix un únic i exclusiu tractament a l'hora de rehabilitar-la. Es pot assegurar que hi ha immobles que tenen grans valors artístics i de construcció desconeguts per a la majoria de la gent.”**

S'ha d'assenyalar, en un altre ordre de coses, que no són només les cases, les que han canviat en el sector immobiliari des que Gestió i Administració de Finques Mas i Fill va obrir les seves portes. El nostre protagonista, a més, diu que aquests canvis són difícils de digerir: **“Faltaran coneixements, il·lusió i força per assimilar les novetats que estan venint.”**

Per això ell lamenta realitats com l'especulació, l'ignorància i la picaresca que impedeixen que es pugui acabar amb els mals que enfosqueixen aquest món: **“Es fa necessària una gran consciència professional per dominar el nostre entorn i molt més si es pretén influir en comportaments col·lectius.”** Aquestes són les paraules d'en Josep, que s'ha atrevit a rimar sentiments i realitats soportades durant els anys d'evolució de la feina.

Les seves màximes per tirar endavant en una professió com la seva, en qualsevol cas, no poden ser més planeres: **“Cal posar-hi tota la il·lusió i sentir-se ben pagat encara que sigui a pessics si, al final del recorregut, s'omple la vida de justificacions que dignifiquin el teu comportament i els de qui d'una o altra manera ofereixen els resultats d'una actuació distingida.”**

Tot seguit, direm que són la salut i la constància les que van dur aquest home a convertir-se durant molts anys en president del Col·legi de Gestors Administratius de Catalunya i en sots-president del d'Espanya, i és que, com ell mateix afirma, tot s'ho ha llaurat ell amb esforç i il·lusió. Ara bé, el fundador de Gestió i Administració de Finques Mas i Fill també s'enorgulleix de dir que molts dels seus col·laboradors i empleats ho han estat durant més de mig segle.

Tampoc no oblidem l'ajut dels éssers més íntims que treballen amb ell, com ara el seu fill Josep M^a, que avui n'és el principal responsable, mantenint la mateixa il·lusió, dedicació i constància que hi han posat sempre els seus avantpassats. Cal afegir la col·laboració i propòsits del seu nét Aureli, que hi aporta la dinàmica d'una joventut esperançadora i activa.

El nostre protagonista, finalment, no pot deixar de citar la seva esposa, l'Engràcia Franco —**“la Gracieta”**—, cofundadora de l'empresa que els va deixar, per passar a millor vida, fa només uns mesos i a qui en Josep —si ens permet, enamorat com el primer dia— va dedicar, a la seva memòria, un compendi de poemes d'amor.

Josep M^a, Josep i Aureli Mas – Barcelona (el Barcelonès)